

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **V. H.**, zastoupeného Mgr. Petrem Olexou, advokátem se sídlem v Pardubicích, Závodu míru 2737, za účasti **Ministerstva zemědělství**, Pozemkového úřadu v Pardubicích, se sídlem v Praze 1, Těšnov 17, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 13. 5. 2004, č. j. 52 Ca 24/2004 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 13. 5. 2004, č. j. 52 Ca 24/2004 – 19, byl odmítnut návrh stěžovatele, kterým se domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu v Pardubicích (dále jen „ministerstvo zemědělství“). V odůvodnění usnesení poukázal krajský soud na novou právní úpravu, která nabyла účinnosti dnem 1. 1. 2003, podle níž je soudní ochrana ve vztahu k rozhodnutím správních orgánů ve věcech soukromoprávních upravena odlišně, a to v části páté o. s. ř. Krajský soud konstatoval, že se stěžovatel může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení obrátit na obecný soud, který v nalézacím řízení jeho žalobu posoudí při zachování všech procesních práv s tím souvisejících, avšak za předpokladu, že od doručení napadeného rozhodnutí do podání žaloby ke krajskému soudu neuplynula lhůta dvou měsíců.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž se ohradil proti zamítavému stanovisku krajského soudu vyjádřenému v napadeném usnesení. Důvodem byla jak lhůta v termínech pro předání napadeného rozhodnutí č. 4452 Pozemkového úřadu v Pardubicích stěžovateli, tak i současně konstatace obrátit se na obecný soud, který v řízení nalézacím žalobu posoudí. Dále potom uvedl důvody nedodržení termínáře. Proto žádal o prominutí a zároveň pomoc v dořešení restituční záležitosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Od 1. 1. 2003 nabyly účinnosti s. ř. s., s čímž souvisí také novelizace páté části o. s. ř. zákonem č. 151/2002 Sb. V důsledku této nové právní úpravy jsou správní soudy, tj. specializované senáty krajských soudů a Nejvyšší správní soud, nyní koncipovány výlučně jako soudy veřejného práva a je jim svěřeno výslovně poskytování ochrany veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.). Při svém procesním postupu se řídí samostatným zákonem. Rozhodování ve věcech soukromoprávních nyní přísluší obecným soudům, které postupují podle o. s. ř. Požadavek, aby věci soukromého práva, pokud o nich bylo rozhodnuto správním orgánem, byly podrobeny zvláštnímu procesu, vyplývá z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která je pro Českou republiku závazná. Věci „občanských práv a závazků“, o nichž bylo rozhodnuto správním orgánem, musí být projednány způsobem, který judikatura Evropského soudu pro lidská práva označila termínem „plná jurisdikce“. Tento pojem znamená, že soud posuzuje nejen zákonnost správního rozhodnutí, ale i skutkovou stránku věci. Součástí reformy správního soudnictví bylo proto i vyloučení soukromoprávních věcí, o nichž rozhodl správní orgán, z pravomoci správních soudů s tím, že budou projednávány v občanském soudním řízení postupem podle páté části o. s. ř., protože právě tento postup zajišťuje účastníkům takových sporů podstatně vyšší ochranu jejich práv než v řízení před správními soudy. Protože podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, rozhoduje správní orgán v mezích své zákonné pravomoci o vlastnictví oprávněné osoby k nemovitosti, jedná se v těchto případech podle již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu o rozhodnutí v občanskoprávní (soukromoprávní) věci.

V této souvislosti je nutno také zdůraznit, že stěžovatel byl v napadeném usnesení řádně poučen, že se přezkoumání napadeného správního rozhodnutí může domáhat u obecného soudu, tj. místně příslušného okresního soudu. Za nadbytečná je však třeba označit usnesení ze dne 4. 8. 2004, č. j. 52 Ca 24/2004 - 34, a ze dne 10. 9. 2004, č. j. 52 Ca 24/2004 - 42, týkající se poplatkové povinnosti stěžovatele, protože tento byl osvobozen od soudních poplatků podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Jestliže tedy krajský soud rozhodl o odmítnutí návrhu s tím, že věc restituční je věcí soukromoprávní, o níž nemohou soudy nadále rozhodovat podle s. ř. s., rozhodl v souladu se zákonem, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a ve spojení s § 120 s. ř. s., když stěžovatel neměl ve věci úspěch a účastníkům žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu